

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 193 (XXXVII) — Nr. 741

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 7 august 2025

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 71 din 25 februarie 2025 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic, în interpretarea dată prin Decizia nr. 36 din 15 mai 2023, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept	2–7
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
408. — Decizie privind încetarea exercitării, cu caracter temporar, de către domnul Mihail-Silviu Pocora a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Ministerului Economiei, Digitalizării, Antreprenoriatului și Turismului	8
409. — Decizie privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare, de către doamna Lavinia-Claudia Niculescu a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Ministerului Economiei, Digitalizării, Antreprenoriatului și Turismului	8
410. — Decizie privind numirea doamnei Oana-Alexandra Cambera în funcția de consilier de stat în cadrul Cancelariei Prim-Ministrului	9
411. — Decizie privind numirea domnului Andrei-Răzvan Lupu în funcția de consilier de stat în cadrul Cancelariei Prim-Ministrului	9
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
5.180. — Ordin al ministrului educației și cercetării privind desemnarea membrilor Consiliului Național pentru Finanțarea Învățământului Preuniversitar	10
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 206 din 26 mai 2025 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	11–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 71

din 25 februarie 2025

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic, în interpretarea dată prin Decizia nr. 36 din 15 mai 2023, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioana-Codruța Dărăngă.

1. Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic, în interpretarea dată prin Decizia nr. 36 din 15 mai 2023, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, excepție ridicată de Casa Județeană de Pensii Neamț în Dosarul nr. 467/103/2024 al Tribunalului Neamț — Secția I civilă și de contencios administrativ și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.370D/2024.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Curtea dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 3.371D/2024, nr. 3.433D/2024, nr. 3.571D/2024, nr. 3.572D/2024, nr. 3.573D/2024, nr. 3.758D/2024, nr. 3.825D/2024, nr. 3.826D/2024, nr. 3.827D/2024 și nr. 3.876D/2024, având ca obiect excepția de neconstituționalitate, după caz: (i) a dispozițiilor art. 20 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, în interpretarea dată prin Decizia nr. 36 din 15 mai 2023, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept; (ii) a dispozițiilor art. 20 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, raportate la art. 7 alin. (1), art. 10 alin. (1), art. 27 și art. 30 alin. (1) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările și completările ulterioare, precum și la art. 296²-296²⁰ din titlul IX²: *Contribuții sociale obligatorii*, capitolul I din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, coroborate cu art. 136, art. 137, art. 138, art. 146 alin. (1), (3) și (9) și art. 147 alin. (1) și (17) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în interpretarea dată prin Decizia nr. 36 din 15 mai 2023, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, excepție ridicată de aceeași autoare în dosare ale aceleiași instanțe judecătorești.

4. Curtea, din oficiu, pune în discuție problema conexării dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea cauzelor.

5. Curtea, având în vedere obiectul cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și

funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 3.371D/2024, nr. 3.433D/2024, nr. 3.571D/2024, nr. 3.572D/2024, nr. 3.573D/2024, nr. 3.758D/2024, nr. 3.825D/2024, nr. 3.826D/2024, nr. 3.827D/2024 și nr. 3.876D/2024 la Dosarul nr. 3.370D/2024, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, având în vedere faptul că prin motivarea excepției de neconstituționalitate se solicită o interpretare a legii care să modifice interpretarea dată textelor de lege prin Decizia nr. 36 din 15 mai 2023, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept. Or, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a procedat la această interpretare în limitele legale și constituționale, aspect relevant și de jurisprudența Curții Constituționale în materie, spre exemplu, Decizia nr. 445 din 15 octombrie 2024 și Decizia nr. 651 din 21 noiembrie 2024.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

7. Prin Încheierea din 10 septembrie 2024 — pronunțată în Dosarul nr. 467/103/2024, Încheierea din 10 septembrie 2024 — pronunțată în Dosarul nr. 580/103/2024, Încheierea din 27 septembrie 2024 — pronunțată în Dosarul nr. 243/103/2024, Încheierea din 7 noiembrie 2024 — pronunțată în Dosarul nr. 1.280/103/2024, Încheierea din 7 noiembrie 2024 — pronunțată în Dosarul nr. 1.281/103/2024, Încheierea din 7 noiembrie 2024 — pronunțată în Dosarul nr. 1.353/103/2024, Încheierea din 28 octombrie 2024 — pronunțată în Dosarul nr. 891/103/2024, Încheierea din 3 decembrie 2024 — pronunțată în Dosarul nr. 1.494/103/2024, Încheierea din 3 decembrie 2024 — pronunțată în Dosarul nr. 1.076/103/2024, Încheierea din 3 decembrie 2024 — pronunțată în Dosarul nr. 1.289/103/2024 și Încheierea din 22 noiembrie 2024 — pronunțată în Dosarul nr. 1.588/103/2024, **Tribunalul Neamț — Secția I civilă și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate, după caz: (i) a dispozițiilor art. 20 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic, în interpretarea dată prin Decizia nr. 36 din 15 mai 2023, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept; (ii) a dispozițiilor art. 20 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, raportate la art. 7 alin. (1), art. 10 alin. (1), art. 27 și art. 30 alin. (1) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările și completările ulterioare, precum și la art. 296²-296²⁰ din titlul IX²: *Contribuții sociale obligatorii*, capitolul I din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, coroborate cu art. 136, art. 137, art. 138, art. 146 alin. (1), (3) și (9) și art. 147 alin. (1) și (17) din Legea**

nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în interpretarea dată prin Decizia nr. 36 din 15 mai 2023, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, excepție ridicată de Casa Județeană de Pensii Neamț în cauze întemeiate pe dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2000.

8. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile art. 20 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, raportate la art. 7 alin. (1), art. 10 alin. (1), art. 27 și art. 30 alin. (1) din Legea nr. 263/2010, cu modificările și completările ulterioare, precum și la art. 296²-296²⁰ din titlul IX²: *Contribuții sociale obligatorii*, capitolul I din Legea nr. 571/2003, coroborate cu art. 136, art. 137, art. 138, art. 146 alin. (1), (3) și (9) și art. 147 alin. (1) și (17) din Legea nr. 227/2015, cu modificările și completările ulterioare, în interpretarea dată prin Decizia nr. 36 din 15 mai 2023, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, sunt neconstituționale.

9. Se învederează că neconstituționalitatea textelor legale criticate este generată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, deoarece, atunci când a pronunțat Decizia nr. 36 din 15 mai 2023, și-a depășit atribuțiile încalcând art. 15 alin. (2) și art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție și nu a ținut seama de normele legale care instituie, pentru fiecare contribuabil, obligația unor contribuții de asigurări sociale, conform art. 27 din Legea nr. 263/2010, raportate și la dispozițiile Codului fiscal mai sus menționate. În acest context, personalul silvic a fost privilegiat, în sensul că acestuia i-au fost recunoscute anumite drepturi prevăzute de textele criticate — locuri de muncă în condiții speciale — și i-au fost atribuite și celui care, în virtutea legilor aplicabile la un moment dat, nu a fost obligat la plata contribuțiilor de asigurări sociale.

10. Astfel, în materie de pensii acordate în sistemul public de pensii, Legea nr. 263/2010 constituie cadrul legal, iar dispozițiile art. 30 alin. (1) din această lege stipulează, în mod concret, care sunt locurile de muncă în condiții speciale. Or, din evaluarea acestui cadru normativ reiese că locurile de muncă din domeniul silvicultură, considerate ca fiind locuri de muncă în condiții speciale, conform prevederilor art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, nu sunt menționate în cuprinsul art. 30 alin. (1) din Legea nr. 263/2010. Conform prevederilor legale în materie de pensii, începând cu data de 1 aprilie 2001 se valorifică la pensie doar informațiile din baza națională privind veniturile realizate după această dată (a se vedea prevederile art. 166 din Legea nr. 263/2010 — care se referă la determinarea punctajelor lunare, la veniturile care se utilizează la determinarea punctajelor lunare, la declarația de asigurare sau, după caz, contractul de asigurare socială). Prin urmare, casele județene de pensii, conform dispozițiilor legale, au obligația să preia informațiile existente în baza de date națională privind veniturile realizate după data menționată, dată de la care angajatorii sunt obligați să întocmească și să depună declarația nominală de asigurare, conform prevederilor art. 7 alin. (1) din Legea nr. 263/2010, astfel că fostul angajator va trebui să întocmească și să depună declarația rectificativă prevăzută de lege (D112), pentru această perioadă, astfel încât activitatea desfășurată de asigurat să figureze în baza națională ca fiind perioadă lucrată în condiții speciale de muncă.

11. Or, la pronunțarea Deciziei nr. 36 din 15 mai 2023, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nu a ținut cont de aceste aspecte și nici de

dispozițiile art. 100 din Legea nr. 263/2010. Conform acestor din urmă prevederi legale menționate, pentru ca perioada anterioară datei de 1 aprilie 2001 să poată fi recunoscută ca lucrată în condiții speciale, persoana care a solicitat acordarea dreptului în discuție (reclamantul din dosarul de recalculare a pensiei) trebuia să fi fost încadrată în grupa I sau grupa a II-a de muncă, potrivit legislației anterioare datei de 1 aprilie 2001, respectiv acest stagiul de cotizare să fie asimilat stagiului de cotizare în condiții speciale, iar această încadrare să fi fost făcută în baza unei legislații anterioare acestei date. Însă personalul silvic — solicitantul drepturilor prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, cu modificările și completările ulterioare, nu a fost încadrat în nicio grupă — I sau a II-a de muncă — în baza Ordinului nr. 50/1990 pentru precizarea locurilor de muncă, activităților și categoriilor profesionale cu condiții deosebite, care se încadrează în grupele I și II de muncă în vederea pensionării (emis de Ministerul Muncii și Ocrotirilor Sociale, Ministerul Sănătății și Comisia Națională pentru Protecția Muncii, în prezent abrogat), și nici nu a fost asimilat în condiții speciale conform legislației anterioare datei de 1 aprilie 2001, astfel că nu poate beneficia de condiții speciale. Or, în raport cu dispozițiile art. 15 alin. (2) din Constituție, care consacră principiul neretroactivității legii, Legea nr. 234/2019 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic a intrat în vigoare în data de 16 decembrie 2019, iar nu anterior acestei date, astfel cum a solicitat personalul silvic acordarea dreptului în discuție.

12. De asemenea, invocând dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (2) referitor la egalitatea în drepturi și ale art. 21 alin. (3) teza întâi referitor la dreptul la un proces echitabil, se apreciază că, dacă este instituită o obligație prin lege, înseamnă că toate persoanele fizice sau juridice la care își desfășoară activitatea asigurării, denumite angajatori sau entități asimilate angajatorului, precum și asigurații care realizează venituri din drepturi de proprietate intelectuală și instituțiile care efectuează plata drepturilor de șomaj sunt obligate să întocmească și să depună la organul fiscal central declarația nominală de asigurare, întrucât nimeni nu poate fi mai presus de lege (indiferent de statut), iar casele județene de pensii trebuie să beneficieze de un proces echitabil în litigiile respective.

13. Ca atare, se consideră că Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, prin pronunțarea Deciziei nr. 36 din 15 mai 2023, și-a depășit competențele, în sensul că nu a ținut cont de prevederile art. 15 alin. (2) și ale art. 16 alin. (1) și (2) din Constituția României, încalcând principiul egalității în fața legii, și a acordat un privilegiu personalului silvic, întrucât „obținerea beneficiilor prevăzute de art. 20 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 la data deschiderii drepturilor de pensie nu este condiționată de plata contribuțiilor de asigurări sociale, iar dovada acestora nu trebuie să rezulte din declarația nominală de asigurare pentru perioada ulterioară datei de 1 aprilie 2001”.

14. **Tribunalul Neamț — Secția I civilă și de contencios administrativ**, în dosarele Curții Constituționale nr. 3.370D/2024, nr. 3.371D/2024, nr. 3.433D/2024, nr. 3.758D/2024 și nr. 3.876D/2024 opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele criticate fiind conforme cu prevederile constituționale invocate în susținerea acesteia. Astfel, după caz, se reține că, în ceea ce privește principiul neretroactivității legii, legea nouă se aplică de la intrarea ei în vigoare, fără a fi retroactivă, și efectelor prezente sau viitoare ale unor raporturi juridice trecute, astfel cum se reține și prin Decizia nr. 36 din 15 mai 2023,

pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept; în ceea ce privește principiul egalității în fața legii, prin dispozițiile legale criticate legiuitorul a avut în vedere situația specială a personalului silvic care desfășoară doar activitățile prevăzute expres de art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 și care nu este identică cu a celorlalte categorii de personal care au achitat contribuții de asigurări sociale, astfel că, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale în materie, situațiile diferite pot primi un tratament diferit.

15. Tribunalul Neamț — Secția I civilă și de contencios administrativ, în dosarele Curții Constituționale nr. 3.571D/2024, nr. 3.572D/2024, nr. 3.573D/2024, nr. 3.825D/2024, nr. 3.826D/2024 și nr. 3.827D/2024, nu și-a exprimat opinia asupra temeiniciei excepției de neconstituționalitate, context în care se menționează, după caz, că, având în vedere că motivele invocate în susținerea excepției vizează însuși fondul cererii contestatorului, precizarea punctului de vedere al instanței judecătorești ar echivala cu o antepronunțare în cauză, în sensul art. 42 pct. 1 din Codul de procedură civilă. În plus, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din același cod, „Dezlegarea dată problemelor de drept este obligatorie pentru instanță de la data publicării deciziei în Monitorul Oficial al României, Partea I”, astfel încât cele statuate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept prin Decizia nr. 36 din 15 mai 2023 se impun cu putere obligatorie inclusiv acestei instanțe.

16. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

17. Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

18. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

19. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum reiese din încheierile de sesizare, îl constituie, după caz: (i) dispozițiile art. 20 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind statutul personalului silvic, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 238 din 30 mai 2000, în interpretarea dată prin Decizia nr. 36 din 15 mai 2023, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 580 din 27 iunie 2023; (ii) dispozițiile art. 20 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, raportate la art. 7 alin. (1), art. 10 alin. (1), art. 27 și art. 30 alin. (1) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 852 din 20 decembrie 2010, cu modificările și completările ulterioare, precum și la art. 296²-296²⁰ din titlul IX²: *Contribuții sociale obligatorii*, capitolul I din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, coroborate cu art. 136, art. 137, art. 138, art. 146 alin. (1), (3) și (9)

și art. 147 alin. (1) și (17) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 688 din 10 septembrie 2015, cu modificările și completările ulterioare, în interpretarea dată prin Decizia nr. 36 din 15 mai 2023, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

20. Având în vedere motivarea excepției de neconstituționalitate, Curtea reține ca obiect al acesteia dispozițiile art. 20 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic, în interpretarea dată prin Decizia nr. 36 din 15 mai 2023, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept. Dispozițiile criticate au următorul cuprins:

— Art. 20 alin. (2) și (3): „(2) *Locurile de muncă din domeniul silvicultură, care presupun desfășurarea a cel puțin uneia dintre următoarele activități: paza fondului forestier, a fondurilor cinegetice și piscicole și a ariilor naturale protejate; control silvic și cinegetic; exploatare forestiere; construcții forestiere; lucrări specifice de teren în activitatea de fond forestier și împăduriri, reprezintă locuri de muncă în condiții speciale, conform reglementărilor legale.*

(3) *Perioadele în care personalul silvic a desfășurat activități în locuri de muncă încadrate în condiții speciale conform prezentei ordonanțe de urgență reprezintă stagiul de cotizare realizat în condiții speciale de muncă, determină reducerea vârstei standard de pensionare cu 1 an pentru fiecare 5 ani în care și-a exercitat profesia în locurile de muncă prevăzute la alin. (2), precum și majorarea punctajelor lunare de pensie.*”

21. Curtea observă că dispozițiile art. 20 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 au fost legiferați cu ocazia modificărilor operate asupra art. 20 din același act normativ prin art. I pct. 15 din Legea nr. 234/2019 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1004 din 13 decembrie 2019, și au format obiectul unei dezlegări de drept, concretizat prin Decizia nr. 36 din 15 mai 2023, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

22. Prin Decizia nr. 36 din 15 mai 2023, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, a fost admisă sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea — Secția I civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile privind interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 20 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 427/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 406 din 23 iulie 2001, astfel cum a fost modificată și completată prin Legea nr. 234/2019, și, în consecință, s-a stabilit că: (i) locurile de muncă din domeniul silvicultură, în care se desfășoară activitățile menționate la art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, se încadrează *ope legis* în condiții speciale; (ii) personalul silvic care a desfășurat activitățile indicate la art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, anterior intrării în vigoare a Legii nr. 234/2019, beneficiază de încadrarea locului de muncă în condiții speciale și de drepturile prevăzute la art. 20 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000; (iii) obținerea beneficiilor prevăzute de art. 20 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 la data deschiderii drepturilor de pensie nu este condiționată de plata contribuțiilor de asigurări sociale, iar dovada acestora nu trebuie

să rezulte din declarația nominală de asigurare pentru perioada ulterioară datei de 1 aprilie 2001.

23. În acest context, este de precizat că art. 167 din Legea nr. 360/2023 privind sistemul public de pensii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1089 din 4 decembrie 2023, dispune că această lege intră în vigoare la data de 1 septembrie 2024, iar art. 168 alin. (1) lit. e) din aceeași lege prevede că la data intrării sale în vigoare se abrogă dispozițiile art. 20 alin. (2)-(4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 427/2001, cu modificările și completările ulterioare. Având în vedere Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea urmează să analizeze dispozițiile legale în redactarea criticată.

24. În susținerea neconstituționalității dispozițiilor legale criticate sunt invocate prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2) referitor la principiul neretroactivității legii civile, ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi și ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil.

25. De asemenea, în susținerea excepției de neconstituționalitate sunt menționate, în esență, următoarele acte normative [prin raportare la și în coroborare cu care autoarea acestuia își fundamentează motivarea neconstituționalității dispozițiilor art. 20 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000]: (i) Legea nr. 263/2010, cu modificările și completările ulterioare [în prezent abrogată prin art. 168 alin. (1) lit. a) din titlul VI capitolul II din Legea nr. 360/2023]: art. 7 alin. (1) cu referire la obligația subiecților prevăzuți de lege de a întocmi și de a depune, la organul fiscal central, declarația nominală de asigurare; art. 10 alin. (1) referitor la informațiile care constituie elementele pe baza cărora se stabilesc stagiul de cotizare în sistemul public de pensii și punctajul anual pentru asigurații sistemului public de pensii pentru perioadele de după 31 martie 2001; art. 27 privind stabilirea ariei contribuabililor sistemului public de pensii și indicarea cotelor de contribuții de asigurări sociale, care sunt prevăzute în Codul fiscal; art. 30 alin. (1) cu privire la aria locurilor de muncă în condiții speciale, în sensul Legii nr. 263/2010; art. 100 referitor la beneficiul de majorare a punctajelor lunare realizate de persoanele care au desfășurat activități în locuri de muncă încadrate în grupele I și a II-a de muncă, potrivit legislației anterioare datei de 1 aprilie 2001, și de cele care au desfășurat activități în locuri de muncă încadrate în condiții deosebite sau condiții speciale; (ii) Legea nr. 571/2003 (în prezent abrogată): art. 296²-296²⁰ din titlul IX²: *Contribuții sociale obligatorii*, capitolul I din Legea nr. 571/2003; (iii) Legea nr. 227/2015, cu modificările și completările ulterioare: art. 136: *Contribuabilii/Plătitorii de venit la sistemul public de pensii*; art. 137: *Categorii de venituri supuse contribuțiilor de asigurări sociale*; art. 138: *Cotele de contribuții de asigurări sociale*; art. 146 alin. (1), (3), (9): *Stabilirea și plata contribuțiilor de asigurări sociale*; art. 147 alin. (1) și (17): *Depunerea Declarației privind obligațiile de plată a contribuțiilor sociale, impozitului pe venit și evidența nominală a persoanelor asigurate*.

26. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că dispozițiile art. 20 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 fac parte din capitolul IV — *Drepturi și îndatoriri*, iar art. 20, în ansamblul său, stabilește că: (i) personalul silvic are drepturile și obligațiile prevăzute de legislația în vigoare, precum și pe cele stabilite prin contractele individuale și/sau colective de muncă și contractele de mandat încheiate în condițiile legii; (ii) locurile de muncă din domeniul silvicultură, care presupun desfășurarea a cel puțin uneia dintre următoarele activități: paza fondului forestier, a fondurilor

cinegetice și piscicole și a ariilor naturale protejate; control silvic și cinegetic; exploatarea forestieră; construcții forestiere; lucrări specifice de teren în activitatea de fond forestier și împăduriri, reprezintă locuri de muncă în condiții speciale, conform reglementărilor legale; (iii) perioadele în care personalul silvic a desfășurat activități în locuri de muncă încadrate în condiții speciale conform ordonanței de urgență analizate reprezintă stagiul de cotizare realizat în condiții speciale de muncă, determină reducerea vârstei standard de pensionare cu 1 an pentru fiecare 5 ani în care și-a exercitat profesia în locurile de muncă prevăzute la alin. (2), precum și majorarea punctajelor lunare de pensie; (iv) perioada de vechime în muncă realizată în condiții speciale de muncă se înregistrează de către angajator, iar dovada se face cu adeverințe eliberate de către angajatori sau de către deținătorii legali de arhive.

27. Față de acest context legislativ și jurisprudențial, autoarea excepției de neconstituționalitate este nemulțumită de faptul că, în procesul de interpretare și aplicare a legii, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, fiind sesizată de către instanțele judecătorești în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile privind interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 20 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, a pronunțat Decizia nr. 36 din 15 mai 2023, ocazie cu care și-ar fi depășit atribuțiile, încălcând prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2), ale art. 16 alin. (1) și (2) și ale art. 21 alin. (3), întrucât nu a ținut seama de normele legale care instituie, pentru fiecare contribuabil, obligația unor contribuții de asigurări sociale, respectiv de cadrul legislativ în materie de pensii — reprezentat de Legea nr. 263/2010, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare la data respectivă, coroborat cu cel în materie fiscală — reprezentat de Legea nr. 571/2003 și de Legea nr. 227/2015, cu modificările și completările ulterioare.

28. În acest context, Curtea are în vedere faptul că sistemul de drept și normele sale sunt într-o permanentă dinamică, datorită evoluției societății, iar dreptul, ca operă a legiuitorului, nu poate fi exhaustiv, astfel că, pe baza principiilor aplicabile sistemului de drept, acesta lasă posibilitatea persoanelor îndrituite într-un anumit domeniu să interpreteze legea și recunoaște judecătorului competența de a tranșa ceea ce a scăpat atenției legiuitorului, printr-o interpretare judiciară, cauzală a normei. Sensul legii nu este dat pentru totdeauna în momentul adoptării ei, ci trebuie să se admită că adaptarea conținutului legii se face pe cale de interpretare — ca etapă a aplicării normei juridice în cazul concret. Astfel, interpretarea autentică, legală poate constitui o premisă a bunei aplicări a normei juridice, prin faptul că dă o explicație corectă înțelesului, scopului și finalității acesteia. În mod concret, orice normă juridică ce va fi aplicată pentru rezolvarea unui caz concret urmează să fie interpretată de subiecții de drept dintr-o anumită materie, precum și de instanțele judecătorești din punct de vedere judiciar și cazual, pentru a emite un act de aplicare legal (Decizia nr. 489 din 30 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 661 din 29 august 2016, paragraful 62). Totodată, prin Decizia nr. 393 din 18 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 773 din 25 august 2020, paragraful 25, instanța de contencios constituțional a reținut că interpretarea legilor este o operațiune rațională, utilizată de orice subiect de drept, în vederea aplicării și respectării legii, având ca scop clarificarea înțelesului unei norme juridice sau a câmpului său de aplicare. Instanțele judecătorești interpretează legea, în mod necesar, în procesul soluționării cauzelor cu care au fost învestite, interpretarea fiind faza indispensabilă procesului de aplicare a legii.

29. În ceea ce privește interpretarea și aplicarea legii, cu referire la conținutul și întinderea celor două noțiuni cuprinzătoare, Curtea Constituțională, în jurisprudența sa, a reținut că acestea acoperă identificarea normei aplicabile, analiza conținutului său și o necesară adaptare a acesteia la faptele juridice pe care le-a stabilit, iar instanța de judecată este cea care poate dispune de instrumentele necesare pentru a decide cu privire la aceste aspecte (a se vedea Decizia nr. 838 din 27 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 461 din 3 iulie 2009). Așadar, aplicarea și interpretarea legii sunt chestiuni ce țin de resortul exclusiv al instanței de judecată care judecă fondul cauzei, precum și, eventual, al instanțelor de control judiciar, astfel cum rezultă din prevederile coroborate ale art. 126 alin. (1) și (3) din Constituție, potrivit cărora justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege, iar Înalta Curte de Casație și Justiție asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești, potrivit competenței sale.

30. Dând eficiență dispozițiilor constituționale antereferite, legiuitorul, prin Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă (titlul III: *Dispoziții privind asigurarea unei practici judiciare unitare*, capitolul II: *Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept*, art. 519 și următoarele), a recunoscut posibilitatea instanțelor de a solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe hotărâri prin care să dea rezolvări de principiu chestiunilor de drept de a căror clarificare depinde soluționarea pe fond a cauzelor și cu privire la care judecătorii, în cursul judecății, consideră că este necesar să solicite concursul instanței supreme pentru a tranșa cu titlu definitiv problema în discuție. Această competență a Înaltei Curți de Casație și Justiție a fost reglementată în scopul prevenirii apariției jurisprudenței neunitare la nivelul instanțelor naționale, prin oferirea de soluții care se impun cu forță obligatorie atât instanțelor care a solicitat pronunțarea unei astfel de hotărâri prealabile, cât și celorlalte instanțe confruntate cu probleme de drept similare, decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție având, în toate cazurile, efecte doar pentru viitor. Analiza Înaltei Curți de Casație și Justiție poartă exclusiv asupra problemei punctuale indicate de judecătorul cauzei, care, anticipând dificultatea chestiunii și riscul ca aceasta să genereze interpretări diferite în momentul în care diverse instanțe ar ajunge să examineze respectiva chestiune de drept, solicită instanței supreme să statueze într-o manieră care să clarifice și să fixeze o optică unitară, generalizată la nivelul tuturor instanțelor din țară. Funcția preventivă și unificatoare a acestei proceduri este benefică actului de justiție, asigurând realizarea premiselor pentru întrunirea caracteristicilor unui proces echitabil, ca exigență a statului de drept izvorâtă din prevederile art. 21 din Legea fundamentală, dar și din cele ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Aceasta, deoarece se evită interpretările diferite pe care diverse instanțe le-ar putea da aceleiași problematici, iar părțile din proces beneficiază de certitudinea previzibilității dispozițiilor legale aplicabile situației de fapt conflictuale în care se află. Totodată, prin această procedură se asigură și respectarea principiului constituțional al egalității în fața legii și a autorităților publice, procesele urmând să fie soluționate în baza unor prevederi legale interpretate unitar, astfel încât persoanele implicate în litigii aflate pe rolul unor instanțe diferite vor beneficia de un tratament juridic egal (pentru identitate de rațiune, a se vedea Decizia nr. 541 din 26 septembrie 2019,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 51 din 27 ianuarie 2020, paragrafele 14-16).

31. Prin urmare, în virtutea dispozițiilor art. 126 alin. (3) din Constituție, obiectivul privind asigurarea interpretării și aplicării unitare a legii se realizează atât prin intermediul pronunțării unor hotărâri prealabile, cât și prin intermediul recursului în interesul legii. Spre deosebire, însă, de acesta din urmă, hotărârile prealabile nu intervin după soluționarea definitivă a cauzelor, ci înainte de soluționarea acestora, astfel încât procedura de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept reprezintă un mecanism menit să preîntâmpine apariția unei practici neunitare în aplicarea și interpretarea legii de către instanțele judecătorești (Decizia nr. 393 din 28 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 609 din 12 august 2015, paragraful 22 și următoarele).

32. Referitor la controlul de constituționalitate al unei dispoziții dintr-o lege interpretată printr-o decizie a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a arătat că Legea fundamentală reprezintă cadrul și măsura în care legiuitorul și celelalte autorități pot acționa, astfel că și interpretările care se pot aduce normei juridice trebuie să țină cont de această exigență de ordin constituțional cuprinsă chiar în art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, potrivit căruia, în România, respectarea Constituției și a supremației sale este obligatorie (Decizia nr. 854 din 23 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 21 septembrie 2011). Din perspectiva raportării la prevederile Constituției, Curtea Constituțională verifică constituționalitatea textelor legale aplicabile în interpretarea consacrată prin recursurile în interesul legii (sau prin dezlegări ale unor chestiuni de drept), putând fi identificate două situații distincte, în funcție de obiectul criticii de neconstituționalitate, respectiv: aceea în care autorul excepției critică însăși decizia pronunțată în soluționarea recursului în interesul legii și ipoteza în care autorul critică textul de lege în interpretarea obligatorie conferită de Înalta Curte de Casație și Justiție prin decizia care soluționează recursul în interesul legii (Decizia nr. 96 din 16 martie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 724 din 7 august 2023, paragraful 26).

33. Față de această împrejurare, având în vedere argumentația autoarei excepției de neconstituționalitate, mai sus învederată, Curtea constată că aceasta critică, în realitate, însăși Decizia nr. 36 din 15 mai 2023, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, respectiv faptul că în procesul de interpretare a normelor legale cuprinse în art. 20 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, mai exact, în raționamentul și în considerentele acesteia, nu s-a ținut seama și de normele legale în materie de pensii și în materie fiscală menționate în susținerea excepției de neconstituționalitate [spre exemplu, art. 7 alin. (1), art. 10 alin. (1), art. 27, art. 30 alin. (1), art. 100 din Legea nr. 263/2010, art. 296²-296²⁰ din titlul IX²: *Contribuții sociale obligatorii*, capitolul I din Legea nr. 571/2003, coroborate cu art. 136, art. 137, art. 138, art. 146 alin. (1), (3) și (9) și art. 147 alin. (1) și (17) din Legea nr. 227/2015].

34. Prin urmare, din analiza aspectelor invocate în susținerea excepției rezultă că autoarea acesteia dorește ca instanța constituțională (i) să realizeze un control asupra modului în care Înalta Curte de Casație și Justiție a înțeles să soluționeze problematica privind dezlegarea unor chestiuni de drept cu care a fost sesizată și (ii) să efectueze un control al normelor criticate, în interpretarea dată prin Decizia nr. 36 din 15 mai 2023, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul

pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, prin raportare la normele legale în materie de pensii și în materie fiscală, antereferite, iar concluzia rezultată din această comparație să o raporteze la normele constituționale menționate în susținerea excepției de neconstituționalitate.

35. Or, referitor la aceste aspecte, prin Decizia nr. 397 din 18 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 739 din 14 august 2020, paragraful 18, Curtea a reținut că, în cadrul controlului de constituționalitate pe care îl realizează asupra dispozițiilor unei legi sau ordonanțe, potrivit prevederilor art. 146 lit. d) din Constituție și ale art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, poate analiza interpretarea dată unor texte de lege de către instanța supremă în temeiul art. 514-518, respectiv al art. 519-521 din Codul de procedură civilă, referitoare la recursul în interesul legii și sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept. În cadrul acestui control, instanța de contencios constituțional trebuie să se circumscrie însă aspectelor ce vizează respectarea prevederilor Legii fundamentale, astfel că poate analiza atât conformitatea constituțională a dispozițiilor de lege, așa cum au fost interpretate de instanța supremă, cât și modul în care Înalta Curte de Casație și Justiție a respectat prevederile constituționale în exercitarea atribuțiilor sale ce vizează asigurarea unei practici judiciare unitare. Însă controlul exercitat de Curtea Constituțională nu se poate extinde — fără să încalce prevederile constituționale ale art. 1 alin. (4) privind separația puterilor în stat și pe cele ale art. 126 alin. (1), potrivit cărora „*justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege*” — și asupra modului în care Înalta Curte de Casație și Justiție înțelege să aplice unele reguli sau principii de drept, în cadrul sistemului constituțional de referință.

36. Aplicând aceste considerente de principiu la speța dedusă controlului de constituționalitate și având în vedere că nu se aduc veritabile critici de neconstituționalitate textului

în interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, ci sunt vizate aspecte care țin de modul în care a fost motivată și argumentată Decizia nr. 36 din 15 mai 2023, fără ca aceste susțineri să evidențieze un anumit nivel de relevanță constituțională, Curtea reține că, din această perspectivă, în virtutea art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

37. Distinct de acestea, chiar dacă instanța constituțională ar efectua un control asupra problematicii supuse controlului de constituționalitate, având în vedere că pretinsa neconstituționalitate a normelor criticate este dedusă din compararea soluțiilor legislative consacrate prin textele de lege la care se face referire și la care se raportează critica de neconstituționalitate, excepția de neconstituționalitate ar urma să fie respinsă ca inadmisibilă. Astfel, așa cum Curtea Constituțională a statuat constant în jurisprudența sa (spre exemplu, Decizia nr. 343 din 24 septembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 669 din 31 octombrie 2013), examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestuia cu dispozițiile constituționale pretins a fi încălcate, iar nu compararea mai multor prevederi legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției. Procedându-se altfel s-ar ajunge inevitabil la concluzia că, deși fiecare dintre dispozițiile legale este constituțională, numai coexistența lor ar pune în discuție constituționalitatea uneia dintre ele, aspect ce conduce, din această perspectivă, la inadmisibilitatea excepției de neconstituționalitate (Decizia nr. 266 din 4 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 707 din 6 august 2020, paragraful 18, Decizia nr. 277 din 23 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 447 din 23 iunie 2015, paragraful 20, Decizia nr. 409 din 3 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 625 din 26 august 2014, paragraful 23).

38. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic, în interpretarea dată prin Decizia nr. 36 din 15 mai 2023, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, excepție ridicată de Casa Județeană de Pensii Neamț în dosarele nr. 467/103/2024, nr. 580/103/2024, nr. 243/103/2024, nr. 1.280/103/2024, nr. 1.281/103/2024, nr. 1.353/103/2024, nr. 891/103/2024, nr. 1.494/103/2024, nr. 1.076/103/2024, nr. 1.289/103/2024 și nr. 1.588/103/2024 ale Tribunalului Neamț — Secția I civilă și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Neamț — Secția I civilă și de contencios administrativ și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 25 februarie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE**

privind încetarea exercitării, cu caracter temporar, de către domnul Mihail-Silviu Pocora a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Ministerului Economiei, Digitalizării, Antreprenoriatului și Turismului

Având în vedere propunerea Ministerului Economiei, Digitalizării, Antreprenoriatului și Turismului formulată prin Adresa nr. 7.455/RDM din 29 iulie 2025, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/6.998 din 29 iulie 2025 și la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/23.522/SRO din 30 iulie 2025,

în temeiul art. 29, art. 394 alin. (2) lit. d), art. 397, art. 502 alin. (1) lit. f), art. 509 alin. (3), art. 524 alin. (1) și al art. 530 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — (1) La data intrării în vigoare a prezentei decizii încetează exercitarea, cu caracter temporar, de către domnul Mihail-Silviu Pocora a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Ministerului Economiei, Digitalizării, Antreprenoriatului și Turismului.

(2) Domnul Mihail-Silviu Pocora predă lucrările și bunurile care i-au fost încredințate în vederea exercitării atribuțiilor de serviciu în termen de 3 zile de la data prevăzută la alin. (1).

PRIM-MINISTRU
ILIE-GAVRIL BOLOJAN

Contrasemnează:
p. Secretarul general al Guvernului,
Adrian Țuțuianu

București, 7 august 2025.
Nr. 408.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE**

privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare, de către doamna Lavinia-Claudia Niculescu a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Ministerului Economiei, Digitalizării, Antreprenoriatului și Turismului

Având în vedere propunerea Ministerului Economiei, Digitalizării, Antreprenoriatului și Turismului formulată prin Adresa nr. 7.455/RDM din 29 iulie 2025, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/6.998 din 29 iulie 2025 și la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/23.522/SRO din 30 iulie 2025, precum și Adresa Agenției Naționale a Funcționarilor Publici nr. 29.413 din 1 august 2025,

în temeiul art. 29, art. 394 alin. (2) lit. d), art. 397, art. 502 alin. (1) lit. b) și f), art. 505 alin. (5), art. 509 alin. (3), art. 510 alin. (1) și al art. 530 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamna Lavinia-Claudia Niculescu, director, gradul II, al Direcției programe cu finanțare externă și politici publice din cadrul Agenției Naționale a Funcționarilor Publici,

exercită, cu caracter temporar, prin detașare, funcția publică vacantă din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Ministerului Economiei, Digitalizării, Antreprenoriatului și Turismului pentru o perioadă de 6 luni.

PRIM-MINISTRU
ILIE-GAVRIL BOLOJAN

Contrasemnează:
p. Secretarul general al Guvernului,
Adrian Țuțuianu

București, 7 august 2025.
Nr. 409.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind numirea doamnei Oana-Alexandra Cambera în funcția de consilier de stat în cadrul Cancelariei Prim-Ministrului**

Având în vedere adresele Cancelariei Prim-Ministrului nr. 786 din 28.07.2025 și nr. 786 din 29.07.2025, înregistrate la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/23.287/SRO din 28.07.2025 și nr. 20/23.287/SRO din 29.07.2025,

în temeiul art. 19, art. 22 alin. (5), art. 29 și al art. 31 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data de 14 august 2025, doamna Oana-Alexandra Cambera se numește în funcția de consilier de stat în cadrul Cancelariei Prim-Ministrului.

PRIM-MINISTRU

ILIE-GAVRIL BOLOJAN

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Ștefan-Radu Oprea

București, 7 august 2025.

Nr. 410.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind numirea domnului Andrei-Răzvan Lupu în funcția de consilier de stat în cadrul Cancelariei Prim-Ministrului**

Având în vedere adresele Cancelariei Prim-Ministrului nr. 787 din 28.07.2025 și nr. 787 din 29.07.2025, înregistrate la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/23.288/SRO din 28.07.2025 și nr. 20/23.288/SRO din 29.07.2025,

în temeiul art. 19, art. 22 alin. (5), art. 29 și al art. 31 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data de 22 august 2025, domnul Andrei-Răzvan Lupu se numește în funcția de consilier de stat în cadrul Cancelariei Prim-Ministrului.

PRIM-MINISTRU

ILIE-GAVRIL BOLOJAN

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Ștefan-Radu Oprea

București, 7 august 2025.

Nr. 411.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL EDUCAȚIEI ȘI CERCETĂRII

ORDIN

privind desemnarea membrilor Consiliului Național pentru Finanțarea Învățământului Preuniversitar

Având în vedere:

— prevederile art. 139 alin. (8) din Legea învățământului preuniversitar nr. 198/2023, cu modificările și completările ulterioare;

— prevederile art. 9 alin. (2) din anexa la Ordinul ministrului educației nr. 6.452/2023 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Consiliului Național pentru Finanțarea Învățământului Preuniversitar,

în temeiul prevederilor art. 13 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 731/2024 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației și Cercetării, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul educației și cercetării emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se desemnează membrii Consiliului Național pentru Finanțarea Învățământului Preuniversitar, organ consultativ de nivel național al Ministerului Educației și Cercetării, fără personalitate juridică, cu următoarea componență:

1. Marius-Sorin Göndör, Inspectoratul Școlar Județean Arad — președinte;
2. Corina Marin, Ministerul Educației și Cercetării — vicepreședinte;
3. Mirela-Gabriela Toma, Ministerul Educației și Cercetării — membru;
4. Adrian-Marius Bărbulescu, Ministerul Educației și Cercetării — membru;
5. Adelaida Glonț, Ministerul Educației și Cercetării — membru;
6. Adriana Stoica, Inspectoratul Școlar Județean Ilfov — membru;
7. Marinela Marc, Inspectoratul Școlar Județean Cluj — membru;
8. Bogdan-Gheorghe Suruciuc, Inspectoratul Școlar Județean Botoșani — membru;
9. Ferencz-Salamon Alpár-László, Școala Gimnazială „Jozsef Attila”, Miercurea-Ciuc — membru;
10. Elena-Iuliana Beldiman, Liceul Tehnologic „Dimitrie Bolintineanu”, Bolintin-Vale, Giurgiu — membru;
11. Florica Stoica, Școala Profesională Specială pentru Deficienți de Auz „Sfânta Maria” București — membru;
12. Christian-Eneil Comșa, Liceul Teoretic German IDEES, București — membru;
13. George-Adrian Purcaru, Federația Sindicatelor Libere din Învățământ — membru;

14. Marius-Ovidiu Nistor, Federația Sindicatelor din Educație „Spiru Haret” — membru;
15. Luminița Costache, UNICEF — membru;
16. Vlăduț-Marius Iordache, Consiliul Național al Elevilor — membru;
17. Cătălin-Viorel Nan, Federația Națională a Părinților — EDUPART — membru;
18. Alexandru Petrovici, Asociația Orașelor din România — membru;
19. Aurel Gabriel Simionescu, Asociația Municipiilor din România (AMR) — membru;
20. Sirma Caraman, Uniunea Națională a Consiliilor Județene din România (UNCJR) — membru;
21. Nicolae Pandea, Asociația Comunelor din România (ACoR) — membru.

Art. 2. — Atribuțiile Consiliului Național pentru Finanțarea Învățământului Preuniversitar sunt prevăzute în Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Național pentru Finanțarea Învățământului Preuniversitar, aprobat prin Ordinul ministrului educației nr. 6.452/2023.

Art. 3. — Persoanele menționate la art. 1, direcțiile de specialitate din cadrul Ministerului Educației și Cercetării și Unitatea pentru Finanțarea Învățământului Preuniversitar duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 4. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul ministrului educației nr. 7.377/2024 privind desemnarea membrilor Consiliului Național pentru Finanțarea Învățământului Preuniversitar, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1127 din 12 noiembrie 2024, precum și orice altă prevedere contrară.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației și cercetării,
Daniel-Ovidiu David

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 206

din 26 mai 2025

Dosar nr. 189/1/2025

Mariana Constantinescu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Carmen Elena Popoiag	— președintele Secției I civile
Adina Oana Surdu	— președintele Secției a II-a civile
Ionel Barbă	— pentru președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Beatrice Ioana Nestor	— judecător la Secția I civilă
Lavinia Dascălu	— judecător la Secția I civilă
Cristina Truțescu	— judecător la Secția I civilă
Diana Florea Burgazli	— judecător la Secția I civilă
Dorina Zeca	— judecător la Secția I civilă
Ruxandra Monica Duță	— judecător la Secția a II-a civilă
Virginia Florentina Duminecă	— judecător la Secția a II-a civilă
Valentina Vrabie	— judecător la Secția a II-a civilă
George Bogdan Florescu	— judecător la Secția a II-a civilă
Simona Maria Zarafiu	— judecător la Secția a II-a civilă
Luiza Maria Păun	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Andreea Marchidan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Mădălina Elena Vladu-Crevon	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Andra Monica Asănică	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Andreea Bercaru	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, învestit cu soluționarea Dosarului nr. 189/1/2025, este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 35 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Mariana Constantinescu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna Maria-Camelia Drăgușin, magistrat-asistent în cadrul Secțiilor Unite, desemnat în temeiul art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea formulată de Tribunalul Maramureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 114/100/2023.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, care a fost comunicat părților, părții formulând un punct de vedere la raport.

6. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

7. Tribunalul Maramureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a dispus, prin Încheierea din 24 decembrie 2024, în Dosarul nr. 114/100/2023, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024*), în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarele chestiuni de drept:

1. *Luând în considerare prevederile art. 50 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70/2020 privind reglementarea unor măsuri, începând cu data de 15 mai 2020, în contextul situației epidemiologice determinate de răspândirea coronavirusului SARS-CoV-2, pentru prelungirea unor termene, pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, a Legii educației naționale nr. 1/2011, precum și a altor acte normative, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 179/2020, cu modificările și completările ulterioare, se poate considera că dispozițiile art. 53 din Decretul Președintelui României nr. 195/2020 privind instituirea stării de urgență pe teritoriul României, raportat la art. 35 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, cu modificările și completările ulterioare, se aplică și în cazul polițiștilor locali, aceștia având dreptul la remunerarea muncii suplimentare, prestate peste programul normal de lucru, precum și a muncii prestate în zilele de sărbători legale, repaus săptămânal și în alte zile în care, în conformitate cu legea, nu se lucrează, în aceleași condiții cu polițiștii din cadrul inspectoratului de poliție județean?*

2. *Având în vedere dispozițiile art. 35¹ din Legea poliției locale nr. 155/2010, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Ordonanța Guvernului nr. 26/1994 privind drepturile de hrană, în timp de pace, ale personalului din sectorul de apărare națională, ordine publică și securitate națională și ale persoanelor private de libertate, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și, respectiv, prevederile art. 18 alin. (1) teza finală din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, acordarea normei de hrană personalului poliției locale are caracter obligatoriu sau facultativ, raportat la perioada pentru care se cere acordarea acesteia?*

3. Care este *cuantumul acestei norme de hrană* — poate fi stabilit la nivel local sau se impun a fi respectate prevederile din Hotărârea Guvernului nr. 171/2015 privind stabilirea metodologiei și a regulilor de aplicare a drepturilor prevăzute la art. 35¹ alin. (1) din Legea poliției locale nr. 155/2010 și din Ordinul ministrului dezvoltării regionale și administrației publice nr. 776/2015 pentru modificarea Ordinului ministrului dezvoltării regionale și administrației publice nr. 496/2015 privind contravaloarea alocăției valorice a norme de hrană acordată personalului poliției locale?

4. Având în vedere prevederile art. 7 din Hotărârea Guvernului nr. 171/2015 — este necesară emiterea unei hotărâri a consiliului local pentru stabilirea unor perioade mai mici de acordare a norme de hrană sau acordarea pe o perioadă mai mică va fi consecința lipsei fondurilor, fără a fi necesară emiterea unei hotărâri a consiliului local în acest sens?

II. Norma de drept intern ce formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile

8. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70/2020 privind reglementarea unor măsuri, începând cu data de 15 mai 2020, în contextul situației epidemiologice determinate de răspândirea coronavirusului SARS-CoV-2, pentru prelungirea unor termene, pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, a Legii educației naționale nr. 1/2011, precum și a altor acte normative, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 179/2020, cu modificările și completările ulterioare (Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70/2020):

„Art. 50. — (1) Poliția Română conduce operațional, prin inspectoratele de poliție județene/Direcția Generală de Poliție a Municipiului București, poliția locală care funcționează în comuna, orașul, municipiul sau subdiviziunea administrativ-teritorială a unui municipiu în care a fost instituită carantina zonală în condițiile art. 12 din Legea nr. 136/2020 privind instituirea unor măsuri în domeniul sănătății publice în situații de risc epidemiologic și biologic, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pe durata acestora.

(2) Conducerea operațională în sensul alin. (1) vizează natura misiunilor ce pot fi încredințate structurilor de poliție locală, zonele și modul de acțiune, fluxurile informaționale și modalitățile de comunicare la nivel instituțional, modul de raportare a alocării resurselor și raportarea evenimentelor.

(3) Resursele necesare desfășurării activității poliției locale în condițiile alin. (1) se asigură de către unitățile administrativ-teritoriale din care fac parte.”

9. Decretul Președintelui României nr. 195/2020 privind instituirea stării de urgență pe teritoriul României (Decretul nr. 195/2020):

„Art. 53. — În perioada stării de urgență, drepturile prevăzute la art. 35 alin. (2)-(8) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, cu modificările și completările ulterioare, se acordă fără a se ține cont de obligativitatea încadrării în limita de 3% prevăzută la alin. (4) și (5) ale aceluiași articol și fără a ține cont de plafonul maxim de ore anual stabilit la alin. (6) al aceluiași articol.”

10. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, cu modificările și completările ulterioare (Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018):

Capitolul II — Măsuri fiscal-bugetare și prorogarea unor termene

„Art. 35. — (1) Prin derogare de la prevederile art. 21 alin. (2)-(6) din Legea-cadru nr. 153/2017, cu modificările și completările ulterioare, în perioada 2019-2021, munca suplimentară efectuată peste durata normală a timpului de lucru de către personalul din sectorul bugetar încadrat în funcții

de execuție sau de conducere, precum și munca prestată în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează în cadrul schimbului normal de lucru se vor compensa numai cu timp liber corespunzător acestora.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), în perioada 2020-2021, pentru activitatea desfășurată de personalul militar, polițiști, polițiștii din penitenciare și personalul civil din instituțiile publice de apărare, ordine publică și securitate națională, în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, se acordă drepturile prevăzute de legislația aferentă lunii iunie 2017. Baza de calcul pentru acordarea acestor drepturi o reprezintă solda de funcție/salariul de funcție/salariul de bază convenit(ă).”

11. Legea poliției locale nr. 155/2010, republicată, cu modificările și completările ulterioare (Legea nr. 155/2010):

Capitolul VIII — Dotarea și finanțarea poliției locale

„Art. 35¹. — (1) Autoritățile administrației publice locale pot acorda în limita bugetului aprobat, prin hotărâre a consiliului local, norma de hrană personalului poliției locale conform prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 26/1994 privind drepturile de hrană, în timp de pace, ale personalului din sectorul de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Metodologia și regulile de aplicare a drepturilor prevăzute la alin. (1) se stabilesc prin hotărâre a Guvernului, la propunerea Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice.”

12. Ordonanța Guvernului nr. 26/1994 privind drepturile de hrană, în timp de pace, ale personalului din sectorul de apărare națională, ordine publică și securitate națională și ale persoanelor private de libertate, republicată, cu modificările și completările ulterioare (Ordonanța Guvernului nr. 26/1994):

„Art. 1. — Personalul din Ministerul Apărării Naționale, Ministerul Afacerilor Interne, Ministerul Justiției — Administrația Națională a Penitenciarelor, Serviciul Român de Informații, Serviciul de Informații Externe, Serviciul de Protecție și Pază și Serviciul de Telecomunicații Speciale, precum și din Administrația Națională a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale are dreptul, în timp de pace, la hrană gratuită, în condițiile prezentei ordonanțe.”

13. Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare (Legea-cadru nr. 153/2017):

Capitolul II — Salarizarea

Secțiunea a 2-a — Alte drepturi salariale

„Indemnizația de hrană

Art. 18. — (1) Începând cu 1 octombrie 2023, ordonatorii de credite acordă obligatoriu, lunar, pentru personalul încadrat ale cărui salarii lunare nete sunt de până la 8.000 lei inclusiv, indemnizații de hrană la nivelul anual a două salarii minime pe economie în vigoare la data de 1 ianuarie 2019, actualizat anual cu indicii de prețului de consum comunicat anual de Institutul Național de Statistică, începând cu 2025, cu excepția personalului Ministerului Apărării Naționale, Ministerului Afacerilor Interne, Ministerului Justiției, Administrației Naționale a Penitenciarelor, Serviciului Român de Informații, Serviciului de Informații Externe, Serviciului de Protecție și Pază, Serviciului de Telecomunicații Speciale, Administrației Naționale a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale, precum și a personalului poliției locale care, potrivit legii, beneficiază de drepturi de hrană în temeiul Ordonanței Guvernului nr. 26/1994 privind drepturile de hrană, în timp de pace, ale personalului din sectorul de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, republicată, cu modificările și completările ulterioare.”

14. *Hotărârea Guvernului nr. 171/2015 privind stabilirea metodologiei și a regulilor de aplicare a drepturilor prevăzute la art. 35¹ alin. (1) din Legea poliției locale nr. 155/2010* (Hotărârea Guvernului nr. 171/2015):

„Art. 7. — În cazul în care în bugetul local nu există resurse financiare suficiente pentru a susține acordarea normei de hrană stabilite potrivit prezentei hotărâri pentru întregul an, autoritățile administrației publice locale pot stabili perioade de acordare mai mici de un an calendaristic.”

15. *Ordinul ministrului dezvoltării regionale și administrației publice nr. 776/2015 pentru modificarea Ordinului ministrului dezvoltării regionale și administrației publice nr. 496/2015 privind contravaloarea alocației valorice a normei de hrană acordată personalului poliției locale* (Ordinul nr. 776/2015):

„Art. I. — Articolul 1 din Ordinul ministrului dezvoltării regionale și administrației publice nr. 496/2015 privind contravaloarea alocației valorice a normei de hrană acordată personalului poliției locale, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 215 din 31 martie 2015, cu modificările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:

«Art. 1. — Începând cu 1 octombrie 2015, contravaloarea alocației valorice a normei de hrană, stabilită în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 171/2015 privind stabilirea metodologiei și a regulilor de aplicare a drepturilor prevăzute la art. 35¹ alin. (1) din Legea poliției locale nr. 155/2010, este:

a) norma nr. 1, potrivit anexei nr. 1 la Ordonanța Guvernului nr. 26/1994 privind drepturile de hrană, în timp de pace, ale personalului din sectorul de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, republicată, cu modificările și completările ulterioare — 25 lei/zi;

b) norma nr. 6, potrivit anexei nr. 1 la Ordonanța Guvernului nr. 26/1994, republicată, cu modificările și completările ulterioare — 32 lei/zi;

c) norma nr. 12 „B”, potrivit anexei nr. 1 la Ordonanța Guvernului nr. 26/1994, republicată, cu modificările și completările ulterioare — 5 lei/zi.»”

III. **Expunerea succintă a procesului în cadrul căruia s-a invocat chestiunea de drept**

16. Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului Maramureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, mai mulți reclamânți au solicitat obligarea pârâților la plata drepturilor salariale reprezentând munca suplimentară prestată peste programul normal de lucru, precum și munca prestată în zilele de sărbători legale, repaus săptămânal și în alte zile în care, în conformitate cu legea, nu se lucrează, pentru perioada cuprinsă între 16.03.2020-8.03.2022; obligarea pârâților la plata sumelor datorate cu titlu de normă de hrană și neachitate, stabilite în baza Hotărârii Consiliului Local nr. 41/2021, pentru perioada iulie-septembrie 2021; obligarea pârâților la plata sumelor datorate cu titlu de normă de hrană, reprezentând diferențe neachitate între valoarea stabilită și alocată bugetar și cea achitată pentru perioada octombrie 2021-decembrie 2021, și obligarea pârâților la plata sumelor datorate cu titlu de normă de hrană începând cu ianuarie 2022, în limita ultimului buget aprobat prin Hotărârea Consiliului Local nr. 41/2021, până la întocmirea și votarea unui nou buget, sume ce vor fi indexate cu indicele de inflație la data plății.

17. În susținerea acțiunii reclamanții au arătat, în esență, că sunt angajați în cadrul Poliției Locale a Municipiului Sighetu Marmăției, în funcțiile de polițiști locali, iar în perioada stării de urgență, iar apoi în cea de alertă au prestat muncă suplimentară. Au învederat că, din coroborarea prevederilor art. 35 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018, art. 53 din Decretul Președintelui României nr. 195 din 16 martie 2020 și art. 7 din Decretul Președintelui României nr. 240 din 14 aprilie 2020 privind prelungirea stării de urgență pe teritoriul României rezultă că li se pot acorda sporuri pentru munca suplimentară prestată peste programul normal de lucru, precum și pentru munca prestată în zilele de sărbători legale, repaus săptămânal și în alte zile în care, în conformitate cu legea, nu se lucrează.

18. În ceea ce privește dreptul la norma de hrană, reclamanții au apreciat că sunt îndreptățiți la acesta, dar acordarea efectivă a contravalorii sale este lăsată la aprecierea autorității locale, în condițiile art. 35¹ din Legea nr. 155/2010, iar în ceea ce privește cuantumul normei de hrană au susținut că nu li s-a acordat dreptul la întreaga valoare stabilită de lege.

19. Prin întâmpinarea depusă la dosar pârâții au solicitat respingerea acțiunii ca inadmisibilă și netemeinică.

20. La termenul din 24 decembrie 2024, Tribunalul Maramureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile și a suspendat judecata cauzei până la soluționarea sesizării.

IV. **Motivele reținute de titularul sesizării cu privire la admisibilitatea procedurii**

21. Instanța de trimitere a apreciat că sesizarea este admisibilă, în conformitate cu prevederile art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, fiind îndeplinite condițiile de admisibilitate, întrucât litigiul vizează drepturi salariale ale unor funcționari publici, iar soluționarea cauzei depinde de modalitatea de rezolvare a chestiunilor de drept. Totodată, completul de judecată al instanței de trimitere a reținut că respectivele chestiuni nu sunt de noutate și nici de o complexitate ridicată, însă, raportat la dispozițiile legale, care prevăd obligativitatea sesizării, a apreciat că se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru a da o lămurire de principiu chestiunilor de drept, subliniind și că Înalta Curte de Casație și Justiție nu s-a pronunțat asupra chestiunilor antamate.

V. **Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept**

22. *Pârâțul municipiului Sighetu Marmăției* a arătat că nu este necesară sesizarea, având în vedere că prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii nr. 13/2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1052 din 21 octombrie 2024, au fost soluționate pe fond chestiuni de drept privind interpretarea și argumentarea aplicării dispozițiilor legale referitoare la „îndemnizația de hrană” prevăzută de art. 18 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice.

23. De asemenea, a menționat că dispozițiile art. 53 din Decretul nr. 195/2020, raportat la art. 35 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018, se aplică și în cazul polițiștilor locali, aceștia având dreptul la remunerarea muncii suplimentare, prestată peste programul normal de lucru, precum și a muncii prestate în zilele de sărbători legale, repaus săptămânal și alte zile în care, în conformitate cu legea, nu se lucrează, raportat la prevederile art. 35 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018.

24. A mai precizat pârâțul că norma de hrană poate fi stabilită la nivel local, raportat la prevederile art. 35¹ din Legea nr. 155/2010, și nu se impune lămurirea cuantumului acesteia.

25. *Reclamanții*, cu privire la prima problemă, au arătat, pe de o parte, că sunt de acord cu sesizarea, iar, pe de altă parte, că ar fi discriminatoriu să se facă distincție între polițistul local și cel din cadrul inspectoratului de poliție județean, în contextul în care ambele categorii de personal au majoritatea atribuțiilor similare în domeniul ordinii publice.

26. Aceștia consideră că acordarea normei de hrană pentru polițiștii locali este facultativă, fiind un drept discreționar al consiliului local. În schimb, prin intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017, modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 91/2017, în vigoare de la 8.12.2017, se stabilește că acordarea normei de hrană începând cu 1.12.2018 este obligatorie, lunar, (...) personalului poliției locale, care, potrivit legii, beneficiază de drepturi de hrană în temeiul Ordonanței Guvernului nr. 26/1994.

27. Referitor la problema cuantumului normei de hrană, reclamanții au susținut că acesta nu poate fi stabilit la nivel local, ci doar prin raportare la cuantumul prevăzut de Ordinul ministrului dezvoltării regionale și administrației publice

nr. 776/2015. Totodată, au arătat că, prin prisma art. 2, 6, 7 din Hotărârea Guvernului nr. 171/2015, este necesară emiterea unei hotărâri de consiliu local, pentru includerea în bugetul local a sumei datorate cu titlu de normă de hrană, în sensul că prin hotărârea de consiliu local se aplică dispozițiile legii.

VI. Punctul de vedere al completului care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

28. Completul de judecată al instanței de trimitere a apreciat că se impune a se recunoaște și polițiștilor locali dreptul la remunerarea muncii suplimentare, prestată peste programul normal de lucru, precum și a muncii prestate în zilele de sărbători legale, repaus săptămânal și în alte zile în care, în conformitate cu legea, nu se lucrează, în aceleași condiții cu polițiștii din cadrul inspectoratelor județene de poliție, și la acordarea normei de hrană la nivelul prevăzut prin hotărâre a Guvernului având caracter obligatoriu, iar acordarea acesteia pentru o perioadă mai mică se impune a fi prevăzută printr-o hotărâre de consiliu local.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

29. În raport cu conținutul întrebărilor adresate instanței supreme nu s-a apreciat necesară consultarea instanțelor naționale cu privire la chestiunea de drept sesizată.

VIII. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție în mecanismele de unificare a practicii

30. Verificând jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție, nu au fost identificate hotărâri care să vizeze interpretarea dispozițiilor relevante din cuprinsul chestiunii de drept.

IX. Jurisprudența Curții Constituționale

31. Nu au fost identificate decizii relevante ale Curții Constituționale cu privire la chestiunea de drept sesizată.

X. Raportul asupra chestiunii de drept

32. Judecătorii-raportori au apreciat că sesizarea formulată în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este inadmisibilă, nefiind îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

33. Temeiul sesizării îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, act normativ care cuprinde norme speciale de reglementare a procedurii hotărârii prealabile, în scopul asigurării unei practici judiciare unitare în materia litigiilor de muncă ale personalului plătit din fonduri publice, precum și în materia asigurărilor sociale, parțial derogatorii de la procedura de drept comun reglementată prin dispozițiile art. 519-521 din Codul de procedură civilă.

34. Potrivit art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, „prezenta ordonanță de urgență se aplică în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal”, iar, potrivit alin. (3) al aceluiași articol, „prezenta ordonanță de urgență se aplică indiferent de natura și obiectul proceselor prevăzute la alin. (1) și (2), de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze”.

35. Conform art. 2 alin. (1) din același act normativ, „dacă, în cursul judecății proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

36. Din analiza dispozițiilor legale mai sus evocate rezultă că, în procesele de tipul celor enumerate la art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, declanșarea

procedurii hotărârii prealabile este posibilă numai în cazul în care sunt îndeplinite, cumulativ, următoarele condiții de admisibilitate:

a) existența unei cauze aflate în curs de judecată, circumscrisă domeniului de aplicare al art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024;

b) completul de judecată să fie investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac;

c) existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei;

d) chestiunea de drept să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare și nici al unei statuări anterioare a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

37. Verificând îndeplinirea cumulativă a acestor condiții de admisibilitate, se constată că procesul în care a fost formulată sesizarea are ca obiect obligarea părților la plata drepturilor salariale cuvenite reclamanților în calitate de angajați ai Poliției Locale Sighetu Marmatei, reprezentând munca suplimentară prestată peste programul normal de lucru, precum și munca prestată în zilele de sărbători legale, repaus săptămânal și în alte zile în care, în conformitate cu legea, nu se lucrează, precum și la plata sumelor datorate cu titlu de normă de hrană.

38. Astfel, pretențiile deduse judecății se circumscriu unor drepturi salariale ale personalului plătit din fonduri publice, în sensul art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

39. Cauza în care a fost formulată sesizarea se află în curs de soluționare pe rolul unui complet de judecată din cadrul Tribunalului Maramureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, care judecă în primă instanță.

40. Din conținutul întrebărilor adresate de instanța de trimitere rezultă legătura chestiunii de drept, a cărei dezlegare se solicită, cu soluționarea cauzei, fiind astfel îndeplinită cerința de admisibilitate referitoare la modalitatea în care s-ar repercuta dezlegarea în drept asupra soluționării pe fond a litigiului.

41. De asemenea, chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită nu a făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

42. Prin urmare, aceste cerințe sunt îndeplinite.

43. În ceea ce privește însă condiția de admisibilitate care vizează identificarea unei probleme de drept care ar putea forma obiectul sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, în absența unei definiții legale a noțiunii de „chestiune de drept” din cuprinsul condițiilor prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, examinarea îndeplinirii acestei cerințe trebuie verificată prin raportare la reperele stabilite în jurisprudența dezvoltată de instanța supremă în mecanismul de unificare al hotărârii prealabile.

44. Astfel, în legătură cu această cerință s-a statuat că, în sesizarea adresată Înaltei Curți de Casație și Justiție în procedura pronunțării unei hotărâri prealabile, trebuie „să fie identificată o problemă de drept care necesită cu pregnanță a fi lămurită, care să prezinte o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și al înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecății”.

45. În acest sens, cu titlu exemplificativ, sunt relevante: Decizia nr. 90 din 4 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 191 din 1 martie 2018, Decizia nr. 20 din 20 mai 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 651 din 6 august 2019, Decizia nr. 17 din 17 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 508 din 15 iunie 2020.

46. Așadar, nu orice chestiune de drept poate fi supusă interpretării prin acest mecanism de unificare jurisprudențială *a priori*, ci numai acele dispoziții legale care au un caracter neclar, dual sau complex și, în consecință, pot genera interpretări divergente care implică riscul unor dezlegări ulterioare diferite în practica judiciară.

47. Aceste statuări, care sunt deopotrivă valabile și în cazul acestor sesizări formulate în litigiile circumscrise domeniului specific de reglementare prevăzut la art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, determină concluzia că, în cauză, această condiție nu este îndeplinită.

48. Definitorie, așadar, pentru această procedură este dezlegarea de principiu pe care o poate da instanța supremă în legătură cu sensul normei de drept, cu cea mai adecvată interpretare a lui, atunci când este susceptibil de mai multe înțelesuri, astfel încât ulterior, printr-o aplicare corespunzătoare din partea instanțelor, jurisprudența să capete coerență și unitate.

49. Caracterul complex sau, după caz, precar al reglementării, de natură a conduce, în final, la interpretări diferite, precum și dificultatea completului în a-și însuși o anumită interpretare trebuie să fie evidențiate în încheierea de sesizare, a cărei motivare se impune a fi aptă să releve reflecția asupra diferitelor variante de interpretare posibile, cu argumentele aferente, și de o manieră în care să se întrevadă explicit pragul de dificultate al întrebării și în ce măsură acesta depășește obligația ordinară a instanței de a interpreta și de a aplica legea în cadrul soluționării unui litigiu, întrucât simpla dilemă cu privire la sensul unei norme de drept nu poate constitui temei pentru declanșarea mecanismului hotărârii prealabile (Decizia nr. 2 din 22 ianuarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 178 din 26 februarie 2018; Decizia nr. 32 din 30 martie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 553 din 26 iunie 2020).

50. Astfel fiind, interpretarea și aplicarea legii, în circumstanțele specifice fiecărei cauze, sunt competențe care aparțin instanței de judecată învestite și reprezintă o obligație ridicată la rang de principiu fundamental, ce își găsește consacrarea în prevederile art. 5 alin. (2) din Codul de procedură civilă. Judecătorul cauzei este cel chemat să rezolve și posibilele dificultăți de interpretare ori de corelare a unor norme juridice, fie ele neclare, fie incomplete, folosind metodele de interpretare a legii, în acord cu principiile de drept, cu statuările doctrinare și cele jurisprudențiale în materie, atât timp cât interpretarea legii substanțiale și a celei de procedură reprezintă o etapă distinctă și absolut necesară în procesul de aplicare a dreptului la o situație de fapt concretă.

51. Însă, în sesizarea dedusă examinării de față, instanța de trimitere nu pune în discuție interpretarea unei anume norme de drept, ci tocmai identificarea dispozițiilor legale aplicabile, întrucât solicită un răspuns la întrebările dacă polițiștii locali pot beneficia de remunerarea muncii suplimentare efectuate peste durata normală a timpului de lucru, a muncii prestate în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează în cadrul schimbului normal de lucru, respectiv dacă polițiștii locali pot beneficia de norma de hrană.

52. Astfel, prin intermediul primei întrebări din prezenta sesizare, instanța de trimitere solicită să se lămurească dacă polițiștii locali pot fi încadrați în excepția reglementată de prevederile art. 35 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018, prin raportare la prevederile art. 53 din Decretul nr. 195/2020, respectiv la cele ale art. 50 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70/2020.

53. Prin intermediul celorlalte trei întrebări instanța de trimitere solicită identificarea regimului juridic al normei de hrană cuvenite poliției locale, dacă se acordă în mod obligatoriu sau, dimpotrivă, aceasta are caracter facultativ [având în vedere prevederile art. 35¹ din Legea nr. 155/2010, ale art. 18 alin. (1) teza finală din Legea-cadru nr. 153/2017, respectiv cele ale Ordonanței Guvernului nr. 26/1994], care este cuantumul normei de hrană (dacă se poate stabili la nivel local sau se respectă Hotărârea Guvernului nr. 171/2015 și Ordinul nr. 776/2015), respectiv care sunt condițiile în care se poate acorda norma de hrană pentru o perioadă de timp mai mică de un an calendaristic.

54. Formularea în acești termeni a sesizării pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile nu se circumscrie exigențelor mecanismului de unificare activat, deoarece nu urmărește, în realitate, o interpretare și o dezlegare de principiu asupra unor norme neclare, lapidare, incoerente, ci, dimpotrivă, pune o problemă de identificare a normei incidente, raportat la cadrul normativ în materie de salarizare aferent raportului juridic litigios, în condițiile în care reclamantii, polițiștii locali, și instituția angajatoare se prevalează fiecare de norme juridice diferite.

55. Or, acesta este atributul instanței de trimitere, în virtutea plenitudinii funcției sale jurisdicționale, de a da calificare raportului juridic litigios, pe baza elementelor rezultate punctual din situația de fapt a pricinii, în funcție de care să facă aplicarea cadrului normativ incident în materie de salarizare a polițiștilor locali, printr-o interpretare corelată și adecvată a tuturor normelor de drept relevante, utilizând în mod conjugat metodele curente de interpretare.

56. Prin urmare, sub pretextul lămuririi unor norme juridice, se urmărește, în realitate, determinarea de către instanța supremă a dispozițiilor legale incidente salarizării personalului care ocupă respectiva funcție, căreia apoi instanța de trimitere să îi facă aplicarea pentru o corectă rezolvare a cererii de chemare în judecată, fiind de observat și aspectul că punctul de vedere exprimat de titularul sesizării nu demonstrează dificultăți real întâmpinate în a discerne care este varianta de interpretare juridică adecvată și nici nu evidențiază vreun obstacol evident și serios, izvorât din precaritatea ori caracterul dual și complex al textelor de lege indicate.

57. Reiterând, în procedura pronunțării hotărârii prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție nu se substituie atributului fundamental al instanțelor, de stabilire a normei incidente, de interpretare și aplicare a legii, ci se limitează la a-i facilita judecătorului eliminarea ambiguităților, impreciziilor ori lacunelor textelor legale, în scopul asigurării unor dezlegări jurisdicționale adecvate și unitare (Decizia nr. 65 din 1 octombrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 963 din 14 noiembrie 2018, Decizia nr. 6 din 20 ianuarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 176 din 3 martie 2020, Decizia nr. 77 din 15 noiembrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 141 din 11 februarie 2022, Decizia nr. 5 din 20 ianuarie 2025, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 142 din 18 februarie 2025).

58. Ca atare, se constată că întrebările adresate Înaltei Curți de Casație și Justiție nu se circumscriu necesității unei interpretări *in abstracto* a unor dispoziții legale neclare, echivoce, neconstituindu-se într-o chestiune de drept autentică, ci reprezintă, în realitate, o solicitare de calificare a raportului juridic dedus judecății, pentru a putea fi determinată norma aplicabilă în funcție de cadrul dedus judecății în concret.

59. O astfel de situație contravine, cum s-a arătat, exigențelor procedurii hotărârii prealabile, atât din reglementarea generală a art. 519 din Codul de procedură civilă, cât și din cea specială instituită prin art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, mecanism procedural care impune ca sesizarea să vizeze exclusiv chestiuni de interpretare a legii, la nivel de principiu, iar nu de indicare a normei care să fie aplicată de către instanța învestită cu judecata litigiului (*deciziile nr. 6 din 30 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 24 februarie 2017, nr. 62 din 18 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 797 din 9 octombrie 2017, și nr. 5 din 22 ianuarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 186 din 28 februarie 2018*).

60. Din această perspectivă, sesizarea nu poate primi o dezlegare pe fond, având caracter inadmisibil, câtă vreme se tinde, în realitate, la o „delegare” a funcției jurisdicționale a instanței de trimitere către instanța supremă, îndrituită să dea doar dezlegări de principiu asupra unor veritabile chestiuni de drept, iar nu să arate norma incidentă raportului litigios, a cărei aplicare să o realizeze apoi instanța de trimitere (*paragraful 103 din Decizia nr. 63 din 17 octombrie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1156 din 29 noiembrie 2022*).

61. Argumentele expuse în cele ce precedă permit a se reține concluzia că, în realitate, este confundat caracterul obligatoriu al sesizării cu condiția de admisibilitate referitoare la existența unei chestiuni de drept pentru care să fie necesară o rezolvare de principiu.

62. Astfel argumentată sesizarea, demersul instanței de trimitere evidențiază o înțelegere greșită a mecanismului procedurii hotărârii prealabile din reglementarea specială, de vreme ce titularul sesizării a dat prevalență obligativității sesizării, fără însă a realiza cuvenita și prealabila verificare și constatare a îndeplinirii condițiilor de admisibilitate de ordin procedural și substanțial care îi îngăduiau un atare demers.

63. Pe cale de consecință, sesizarea vizând pronunțarea unei hotărâri prealabile nu îndeplinește condiția de admisibilitate referitoare la existența unei chestiuni de drept pentru care să fie necesară o rezolvare de principiu, prevăzută de art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, în înțelesul dat acesteia conform jurisprudenței consolidate a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept; instanța de trimitere nu supune interpretării o normă de drept echivocă, neclară, căreia să îi fi stabilit incidența în cauză, ci, dimpotrivă, solicită instanței supreme stabilirea normei de drept aplicabile raportului juridic concret dedus judecății.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Maramureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 114/100/2023, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarele chestiuni de drept:

1. Luând în considerare prevederile art. 50 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70/2020 privind reglementarea unor măsuri, începând cu data de 15 mai 2020, în contextul situației epidemiologice determinate de răspândirea coronavirusului SARS-CoV-2, pentru prelungirea unor termene, pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, a Legii educației naționale nr. 1/2011, precum și a altor acte normative, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 179/2020, cu modificările și completările ulterioare, se poate considera că dispozițiile art. 53 din Decretul Președintelui României nr. 195/2020 privind instituirea stării de urgență pe teritoriul României, raportat la art. 35 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, cu modificările și completările ulterioare, se aplică și în cazul polițiștilor locali, aceștia având dreptul la remunerarea muncii suplimentare, prestată peste programul normal de lucru, precum și a muncii prestate în zilele de sărbători legale, repaus săptămânal și în alte zile în care, în conformitate cu legea, nu se lucrează, în aceleași condiții cu polițiștii din cadrul inspectoratului de poliție județean?

2. Având în vedere dispozițiile art. 35¹ din Legea poliției locale nr. 155/2010, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Ordonanța Guvernului nr. 26/1994 privind drepturile de hrană, în timp de pace, ale personalului din sectorul de apărare națională, ordine publică și securitate națională și ale persoanelor private de libertate, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și, respectiv, prevederile art. 18 alin. (1) teza finală din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, acordarea normei de hrană personalului poliției locale are caracter obligatoriu sau facultativ, raportat la perioada pentru care se cere acordarea acesteia?

3. Care este cuantumul acestei norme de hrană — poate fi stabilit la nivel local sau se impun a fi respectate prevederile din Hotărârea Guvernului nr. 171/2015 privind stabilirea metodologiei și a regulilor de aplicare a drepturilor prevăzute la art. 35¹ alin. (1) din Legea poliției locale nr. 155/2010, și din Ordinul ministrului dezvoltării regionale și administrației publice nr. 776/2015 pentru modificarea Ordinului ministrului dezvoltării regionale și administrației publice nr. 496/2015 privind contravaloarea alocației valorice a normei de hrană acordată personalului poliției locale?

4. Având în vedere prevederile art. 7 din Hotărârea Guvernului nr. 171/2015 — este necesară emiterea unei hotărâri a consiliului local pentru stabilirea unor perioade mai mici de acordare a normei de hrană sau acordarea pe o perioadă mai mică va fi consecința lipsei fondurilor, fără a fi necesară emiterea unei hotărâri a consiliului local în acest sens?

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 26 mai 2025.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

MARIANA CONSTANTINESCU

Magistrat-asistent,
Maria-Camelia Drăgușin

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.

Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.

Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

